

poster. Det er jo klart, at et saadant Forslag vil ingen Udenrigsminister kunne modtage: uden Varsel, straks at skulle inddrage den ene Halvdel af vor diplomatiske Repræsentation over for Udlandet! Der er heller ingen Anledning til at stille dette Forslag under de Forudsætninger, som foreligge; thi vi vide, at den højtærede Udenrigsminister, saa snart Omstændighederne tillade det, og efterhaanden som de tillade det, vil stille Forslag om at inddrage alle overflødige Gesandtskabsposter.

Dernæst har Mindretallet stillet et Forslag om, at de 27,000 Kr., der ere foreslaaede som en Udgiftspost til vor Repræsentation i Haag og Brüssel, skulde nedsættes med 17,000 Kr., altsaa til 10,000 Kr. Der er det mærkelige ved Forslaget, at de 27,000 er et kalkulatorisk Beløb. Der er ikke stillet Forslag om at anvende 27,000 Kr. til denne Repræsentation, men Forslaget gaar ud paa, at man maa anvende, hvad der er fornødent, indtil et Beløb af 27,000 Kr. til denne Repræsentation. Da man ikke tidligere har haft nogen Repræsentation paa disse Steder, har man ingen Erfaring om, hvad det vil koste, og naar saa den højtærede Minister har stillet Forslag om at bevilge et kalkulatorisk Beløb paa 27,000 Kr., har det egentlig ikke nogen videre Hensigt at foreslaa dette nedsat til 10,000 Kr. Man kan vel kun opfatte det som et Udtryk for, at man fra Mindretallets Side med Uvillie ser paa, at vi skulle repræsenteres i Haag. Hvis det er Tilfældet, maa jeg sige, at det er forbavsende. Vi ere nu af alle dem, der have underskrevet Haager-Konventionen, den eneste Nation, der ikke er repræsenteret i Bureauet i Haag. Det er en nødvendig Betingelse for at blive repræsenteret der, at man har en diplomatisk Repræsentant der paa Stedet. Og det vilde være saa meget mærkeligere, at den danske Nation ikke lader sig repræsentere der, som der dog sikkert neppe er nogen Nation, i hvilken Tanken om Neutralitet og Voldgift har vundet en stærkere Anklang end netop i den danske. Dette er ogsaa ganske naturligt, da det neppe er nogen Overdrivelse at sige, at vor vedblivende Eksistens rimeligvis afhænger af, at Tanken om Ret og Voldgift i Stedet for Magt og Krig kan sejre. Vi vide i hvert Fald, at vi have intet at opnaa gennem Krig. Det Spørgsmaal, som er saa naturligt, men som i sin Tid vakte saa megen Opsigt, Spørgsmaalet om: Hvad kan det nytte? har forlængst i den danske Nation faaet det selvfølgelig og næsten enstem-

mige Svar, at Krig ikke kan nytte os noget. Som et Vidnesbyrd om, hvor stærk Stemningen for Voldgift og Neutralitet er her i vort Land, vil jeg blot gøre opmærksom paa, at da Czaren af Rusland i August Maaned 1898 havde udstedt det Reskript, hvorved han stævnedes Magterne til Konferencen eller Kongressen i Haag for at søge Midler til at forebygge „den Ødelæggelse af hele Verden, som de uophørlig voksende Militærudgifter true med“, satte man her i Landet en Adressebevægelse i Gang, og den Adresse fik over 280,000 Underskrifter. Man sammenligne blot det Tal med, hvad andre Adresser have faaet af Underskrifter, ogsaa de Adresser, der ere gaaede rundt i den sidste Tid! Saa ser man, hvor stort et Tal over 280,000 Underskrifter virkelig er. Man ser ogsaa deraf, hvor stærk denne Tanke bevæger sig i det danske Folk, saa jeg synes, det maatte være i høj Grad rimeligt, at vi bevilge, hvad der forlanges, for at Danmark kan blive repræsenteret ved Bureauet i Haag.

K. M. Klausen: Den foreliggende Betænkning vidner om en Enstemmighed, der sikkert er uden Sidestykke i vort parlamentariske Liv, idet Venstre, Højre og de Moderate gennem denne Betænkning ere smeltede sammen til et eneste stort Parti, til en eneste stor Klump, hvor det er vanskeligt at kende den ene fra den anden. Hvilket af de 3 Partier der har bragt det største Offer for at faa denne Sammensmeltning bragt til Veje, er vanskeligt at sige, i alt Fald er det for udenforstaaende vanskeligt at have nogen Mening derom. Højre og de Moderate ville rimeligvis paastaa, at det er deres Anskuelser, der ere gaaede af med Sejren, og at Venstre har bragt de største Forsoningsofre for at faa denne Sammensmeltning bragt til Veje, og der kan være noget i den Betragtning. Ser man paa den foreliggende Betænkning og paa denne Finanslov, hvortil den slutter sig, ere de jo kemisk rene for alt, hvad der hedder Radikalisme, Betænkningen er omtrent blottet for alt, hvad der hedder Initiativ, og indeholder helt igennem Indrømmelser til moderate og højkonserverative Anskuelser. Derfor kunne Højre og Moderate med en vis Berettigelse sige, at det er dem, der have sejret, det er dem, der have været den Surdej, som har gennemsyret hele det store Venstreparti, saa at Betænkningen er bleven et Udtryk for de Anskuelser, der næres af Højre og de